

НАЧАЛО

Кусок кеты в котомке и калач.
 Иду с Амура до хребтов Алдана.
 Тропа ведет то в мари, то в пихтач.
 Иду весь день и к ночи не устану.
 И в зимовье на нарах из жердей
 Не потому, что жестко, мне не спится, —
 По-новому гляжу я на людей,
 Не так, как прежде, вглядываюсь в лица.
 Я не забыл, как говорили мне,
 В далекий путь с опаской провожая,
 Что в дальней, в приисковой стороне
 Моя судьба — для всех судьба чужая:
 „Не доверяйся. Сам собой владей,
 Ищи друзей не торопясь и строже”.
 Но встретил я в тайге таких людей,
 Что, может быть, и не было дороже.

Давным-давно минувшие дела . . .
 Дорога в жизнь, неясная вначале . . .
 Теперь я вижу, сколько мне тепла
 И сколько правды мне те люди дали!

• • •

Ещё в недавнем отдаленье —
 Я видел сам, когда был мал,
 Как старший брат мой на колени,
 Прощаясь с матерью, вставал.
 — Благослови на путь далёкий.
 Благослови на тяжкий труд,
 Благослови на бой жестокий,
 На беды все, какие ждут.
 Благослови меня на счастье,

KEZDET

Tarisznya, benne lazac s kenyерem.
 Az Aldan csúcsához, az Amuron túl,
 ösvényeken, hol fű s fenyő terem,
 megyek egész nap, fáradhatatlanul.
 Szállásomon összetákolt lócán,
 nem mert kemény, ezért kerüli álom
 szememet, mivel már másként szól rám
 valahány arc, mint egykor. S nem úgy látom,
 mint azelőtt, amikor azt mondták
 barátaim, elkísérvén utamra,
 idézve a sok ijesztő példát;
 milyen nehéz az idegennek sorsa.
 Óvtak, féltettek, intettek: „Vigyázz,
 ne bízz senkiben! Légy ura magadnak!
 Jól fontold meg előre, mit csinálsz!”
 Ám itt a tajgán testvérek fogadtak.

Drága férfiak. Hány éve is, ó! . . .
 Az életben mindig ködös a kezdet.
 Most már tudom, hogy szívük mily forró,
 s emberségükkel magukhoz emeltek.

Vihar Béla fordítása

• • •

Ezelőtt nem is oly sok évvel,
 Csak néztem őket, kisgyerek,
 Anyám előtt bátyám letérdelt,
 Búcsút vett, s fölemelkedett:
 — A messzi útra áldj meg engem,
 Áldj meg, nehéz a feladat,
 Áldj meg, győzzek a küzdelemben,
 Viseljem el a bajokat.
 Áldj meg, hogy boldogságban éljek,

Незнанием
 терпким, молодым.
 И я в сплетении
 событий
 И всех забот
 у нас в дому
 Сейчас протягиваю нити
 К первоистоку моему.
 Иду к нему неторопливо,
 В короткий
 нерабочий час,
 Через подъемы и обрывы,
 Что были в прожитом у нас.
 Веду расчистку
 и приборку.
 Пусть нестесненно
 дышит грудь!
 За много лет
 прикрыло коркой
 Кой-где
 души живую суть.
 Не так ли
 чистит на привале
 Шинель свою
 седой солдат?
 И человек на перевале
 Всегда
 оглянется назад.
 И кто,
 любясь дальней далью
 И к ней стремясь
 всем существом,
 Не вспомнит
 с ласковой печалью
 Свой первый шаг,
 свой отчий дом?

ha ízesítnéd
 nemtudással,
 mely friss, fanyar.
 Lásd, én,
 kit köznapok sodornak
 és otthonos
 gondok-bajok,
 tartom szálát gombolyagomnak,
 s ősforrásomhoz ballagok.
 Lassan megyek ezen az úton,
 át perceken
 és éveken,
 át kaptatókon s buktatókon,
 végig a véges életen.
 Hogy legyen rend s fény
 végre, végre,
 szívhassak
 tisztá levegőt...
 a lélek
 való lényegére
 kegyetlen évek
 kéрге nőtt.
 Így tisztogatja
 megpihelve
 ősz katona
 a köpenyét...
 az ember, ha felért a hegyre,
 még visszanéz:
 hol járt előbb.
 S van-e, ki évek távolából
 emlékein
 tekintve át,
 nem idézi
 szomorú vággyal
 szülőházát,
 gyermekkorát?